

камъчето падне отъ ухото при мърдане на глава!

— Настъпваше — казва Григоръ — нечуванъ бой и дърпане на ушитѣ. Ученицитѣ нѣмали ни чинъ, ни маса за писане. Тѣ седѣли на земята, издигали дѣсното колѣно и на него написвали онова, що учителѣтъ диктувалъ. Мжката била голѣма, нашъ Григоръ веднажъ извикалъ: „Не искамъ да пиша на колѣно!“ Учителѣтъ дошелъ при него. — Камо ти писмо? — запиталъ. — Боленъ съмъ. — Не си боленъ! — Боленъ съмъ! — Учителѣтъ скоква, донася една машина, закопчава му боцитѣ крака, взема пръчка и шиба: 1, 2, 3, 4=40 пръчки безъ една!

Григоръ намразилъ учителя. „Станахъ — пише той — зълъ, нервенъ, непослушенъ, постоянно наплашенъ и избѣгахъ отъ училището“.

Дѣдото умрѣлъ. Майката настанила децата по чужда работа, а тя се пазарява слугиня въ една богата кѣща.

По чужди врата.

Сега за децата и за майката настъпва истинска мжка. Чуждитѣ хора сж корави и намръщени, искатъ много работа, не сж доволни отъ това, що е направено. Единъ пѣтъ на Григора домилѣло много за майка му. Той се спустналъ по криви и заплетени улици и съ много патила стигналъ до кѣщата на господаритѣ ѣ.

— Де е майка? пита той. — Сакашъ ли хлѣбъ? — Де е майка? — На езерото... пере. „Се спуснавъ — казва той — по оная страшна стрѣмнина, като стрела. Търча по пѣтя и чувамъ писъка на майчина гласъ. Мила, майчице! А она сложила на глава голѣмъ, тежокъ мокъръ килимъ. Тя едвамъ ходи. Азъ изплакахъ силно. — Разкѣса ми се сърдцето. Като ме видѣ, майка се сепна“.

— Що ти тука, синче?

Азъ плачехъ като нѣкой да бѣ убилъ майка. —